

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sztrilich András Péter ügyvéd (**felperesi jogi képviselő címe**) által képviselt dr. felperes neve(felperes címe) felperesnek – a dr. Bacskay Edina Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Bacskay Edina ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. július 1. napján meghozott és 2013. szeptember 5-én 70. sorszámon kijavított 13.P.28.625/2009/68. számú ítélete ellen az alperes 69. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 6.929.506 (hatmillió-kilencszázhuszonkilencezer-ötszázhat) forintra és 422.510 (négy-százhuszonkettőezer-ötszáz-tíz) forint perköltségre leszállítja. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 653.600 (hatszázötvenháromezer-hatszáz) forint fellebbezési illetékből a felperest 98.000 (kilencvennyolcezer) forint illeték megfizetésére kötelezi az állam javára és külön felhívására. Az ezt meghaladó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 23.379.400 forint kártérítés és annak 6.894.128 forint késedelmi kamata megfizetésére. Állított kára az alperes jogellenes felmondásával okozati összefüggésben megszűnt területi ellátási kötelezettséggel kötött és az újabb, területi ellátási kötelezettség nélküli finanszírozási szerződések közötti, 2013 áprilisáig számított 18.287.400 forint díjkülönbözetből, továbbá praxisjogának 5.092.000 forint ellenértékéből tevődött össze.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, és emellett viszontkeresetet terjesztett elő annak megállapítása iránt, hogy a peres felek között 1996. július 1. napján létrejött szerződés elsődlegesen 2007. december 19-én, másodlagosan 2008. március 31. napján megszűnt.

A felperes a viszontkeresettel szembeni érdemi védekezésében annak elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 8.170.163 forintot, valamint 495.990 forint perköltséget. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes és az alperes között 1996. július 1. napján létrejött szerződés 2008. augusztus 31. napján megszűnt.

Ítéletének jogi indokolása szerint az alperes jogellenes magatartását – a felperessel kötött egészségügyi vállalkozási szerződés felmondását – a Gödöllői Városi Bíróság jogerősen megállapította. Az alperes jogellenes magatartása folytán a Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztár (FPEP) és a felperes közötti finanszírozási szerződés 2005. november 30. napjával megszűnt, majd a felperes és az FPEP 2005. december 1-jén területi ellátási kötelezettség nélküli finanszírozási szerződést kötött, melynek következtében a felperes a korábbi finanszírozási szerződése alapján járó összegnél alacsonyabb díjazásban részesült. A különbözet megfizetésére az alperes kártérítésként köteles volt. Az alperes akkor járt volna el megfelelően, ha a már hatályos felmondást küldte volna meg az FPEP felé. A felperes a kárenyhítési kötelezettségének tett eleget, amikor az FPEP-vel a felmondást követően területi ellátási kötelezettség nélküli, újabb finanszírozási szerződést kötött. Az, hogy a felperest az újabb szerződés alapján nem terheli területi ellátási kötelezettség, az alperes felróható magatartásának eredménye, melyre az alperes alappal nem hivatkozhatott. A praxisjog ellenértéke iránti követelést az elsőfokú bíróság alaptalannak tartotta. Az alperes viszontkeresetében előterjesztett elsődleges kérelmet ugyancsak megalapozatlannak ítélte, a felmondás jogellenességét megállapító jogerős részítélet ugyanis nem támasztotta alá a megbízási érdek megszűnését. A másodlagos kérelem azonban alapos volt, mert a felperes a szerződésben meghatározott feladatellátási kötelezettségét a felmondás érvénytelenségének megállapítását követően sem teljesítette, és az alperes az Ötv.-ben meghatározott kötelezettségének eleget téve, a település alapvető orvosi ellátásának biztosítása céljából a képviselő testület határozata alapján másik háziorvossal kötött egészségügyi vállalkozási szerződést. Az alperes érdeke tehát a korábbi szerződés fenntartására az önkormányzati határozat meghozatalának napján, 2008. március 31-én megszűnt. A szerződés fenntartásához fűződő alperesi érdek megszűnésével pedig a peres felek közötti szerződés a Ptk. 481. §-ának d) pontja alapján ugyancsak megszűnt. A szerződés megszűnését követő időszakra a felperest a finanszírozási szerződések díjai közötti különbözet nem illette meg. A felperesnek 2005. december 1. napjától 2008. március 31. napjáig 12.292.400 forint és 17.956.800 forint különbözete, 5.664.400 forint és annak 2.505.763 forint összegű kamata, azaz összesen 8.170.163 forint elmaradt vagyoni előny járt. A felperes keresetét ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes kijavítási kérelemmel és fellebbezéssel élt.

A rendelkező rész kijavítását akként kérte, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés megszűnésének dátumát az ítélet indokolásának megfelelően 2008. március 31-ére, a marasztalás összegét pedig ennek megfelelően 6.929.506 forintra javítsa ki. Az így megváltozott pernyertesség-pervesztesség aránya szerint a perköltség összegét 422.510 forintra kérte kijavítani.

Fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg oly módon, hogy a felperes keresetét utasítsa el.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor viszontkeresetének helyt adva megállapította, hogy a felek között az 1996. július 1. napján létrejött szerződés 2008. március 31. napján megszűnt. A két finanszírozási szerződés közötti díjkülönbözet azonban a felperest nem illeti meg, mert a felperes maga nyújtott be 2005. október 20-án szerződésmódosítási kérelmet, hogy az FPEP a területi ellátási kötelezettséggel kötött finanszírozási szerződését ellátási kötelezettség nélkülire változtassa. A felperes tehát a saját maga által kért módosítás miatt jutott alacsonyabb összegű díjazáshoz. Álláspontja szerint a felperes akkor járt volna el megfelelően, ha jelzi az FPEP felé, hogy az egészségügyi vállalkozási szerződés felmondása tárgyában a felek között vita van. A felperes azonban ezt elmulasztotta és nem kérte a módosított finanszírozási szerződés újbóli módosítását ellátási kötelezettséggel kötött szerződéssé. A felperes azzal, hogy 2005. december 1. óta területi ellátási kötelezettség nélkül lát el orvosi tevékenységet, ténylegesen kevesebb munkát végez. A területi ellátási kötelezettséggel tevékenykedő orvos az önkormányzattal kötött szerződésnek is aláveti magát, amely számára többletkötelezettségeket állapíthat meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Az elsőfokú bíróság az alperes kérelmére az elsőfokú ítélet rendelkező részét úgy javította ki, hogy a szerződés megszűnésének időpontját 2008. március 31. napjában állapította meg. A kártérítési összeg és az ahhoz kapcsolódó kamatok, valamint a perköltség kijavított időponthoz igazodó kijavítására vonatkozó kérelmet azzal utasította el, hogy az a kijavítás kereteit meghaladja.

Az elsőfokú ítéletnek a marasztalási összeget meghaladó keresetet elutasító, valamint a másodlagos viszontkeresetnek helyt adó kijavított rendelkezése az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú bíróság kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseit bírálta felül.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és a kereset jogalapjáról az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytállóan döntött. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával egyetért, ezért arra a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján csupán visszaüt. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a felperes az FPEP felé nem jelezte, hogy a felek között a felmondás tárgyában vita van. A szerződésmódosítási kérelmet tartalmazó 6. sorszám alatti okirat bizonyította, hogy a felperes az FPEP felé jelezte, hogy az alperes felmondását jog- és szerződésellenesnek tartja, és hogy keresetet nyújtott be.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a felperes kára saját magatartásának következménye. A fellebbezésben foglaltakkal szemben a felperes kárát nem az újabb szerződés megkötése, hanem a területi ellátási kötelezettséggel kötött finanszírozási szerződés megszűnése okozta. Az elsőfokú bíróság a szolgáltatott bizonyítékokat megfelelően mérlegelve, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy e szerződés megszűnése és az alperes jogellenes felmondása között a releváns oksági kapcsolat fennállt.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítélete szerint a peres felek közötti szerződés 2008. március 31. napján szűnt meg. Az alperes kijavítás iránti kérelemként nevesített, a marasztalási összeg megváltoztatására irányuló kérelme tartalma szerint fellebbezésnek minősült (Pp. 3. § (2), 234. § (3) bekezdés). A Fővárosi Ítéltábla a kérelmet ennek megfelelően fellebbezésként elbírálva az 59. sorszámú beadványhoz csatolt elszámolás alapján megállapította, hogy 2005. december 1. és 2008. március 31. között az alperest terhelő díjkülönbözet a kijavítási kérelemben foglaltakkal megegyezően 4.738.400 forint, az ezután járó késedelmi kamat pedig 2.191.109 forint.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét, a marasztalási összeget 6.929.506 forintra leszállítva, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felek pernyertességének az aránya is megváltozott, ezért a másodfokú bíróság a megváltozott pernyertességi arányoknak megfelelően az alperest terhelő perköltség összegét is leszállította.

Az alperes fellebbezése részben vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a és a 81. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a pernyertesség arányában a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A peres felek perköltsége jogi képviselőik ügyvédi munkadíja volt, amelyet a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján – a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben – állapította meg. Az alperes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. március 19.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: